

τεύχος 4 -απρίλης 2002

έκδοση δρόμου

Ρεσάλτο

πάθος της άρνησης

λύσσα του γκρεμισμού

ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Η ΕΠΙΘΕΣΗ
ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

ΤΑΞΙΚΕΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Η ΚΙΝΗΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ

ποιός μπορεί να χτίσει

καλύτερα από μας;

αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

Αβίαέ θαίανη δὺο τέ «οὐδέοίΥίρε» ᾗΥόαο ὁϋο Ἀ.Ἀ. ἀέουο ἀδὺ ὁϋί τέετνιέεβ ἀέαΥιόουοῃ εάε ὁϋί δρεέδεεβ ἀνδρβόϋο ὕ-τῶι Ὑεετῖ Υίαί ιάαΥετ εάϋι: ὁτῖ Υεάα-τ οὐι ετρίυιέβι εάε ὁϋί εάδαόιτεβ οὐι ἀνβόαυι εάε αίοέοδὙόαυι ὑδρῶ ἀδῶΥὸ ἀιθαίβαιόαε. Ḳ ὁδῶδὙόαδῶϋ ἀεάεπαδέεβι ιϋ-αίέοιβι ἀεά ὁϋί αίοάδέετδρβόϋο εάε αίαάΥειέοῃ ὁτῶ ἀεΥά-τῶ ἀδῶτῖ ὕ-αε έόοτῖβά. Ἀδ' ὁϋί εάδτ-γῆυόῃ «ό-ααβτῶ ἀἡὙόϋο εάδαδρεΥίϋόϋο ὁτῶ τῖαάιυιΥίτῶ ἀάεεβίαδτῶ» ὁτῖ 1997 ὁδῖ ϋιόδανίδαι, ιΥ-ἡε εάε ὁϋ ἀεαυῆουόῃ ιεάο ἀἡγῶαἡϋό ετρίβῶ δρεέδεεβῶ εάε ὁτῖ ἀδὺ ετρίτῖ δἡτῶαέτῖεοτῖ εάε ἀεάγἡτῖόῃ ὁϋο Υίτῖεάο ὁϋο «δἡτῖεἡαόβαδ» ὁτῖ ἈάεΥίαἡϋ ὁτῶ 2001. Ὁ ἀ ἀάτῖυῶα ὁϋο 11^ο ὉάδῶΥίαἡϋ ἀδερῶ ἀδέοὙ-δίαί ὁέο ἀεάεέαόβαδ ἀδῶΥὸ.

Εάε τ ετρίεὑο ὁββāāε. Ὀγῶδῶοῃ «ἡὙάαο ἀἡαόβαδ ἀεά ὁϋί δἡτῖεἡαόβα» ἀδὺ ἀιδάεἡτῖαἡτῖαδ ἰόόδῖεεβι εάε ιδῶδέεβι δδϋἡαόεβι. Ἀβεδῶα ὁάεεεβίαδτῶ ὁγῶτῶ ὈΥίαεάι, B.D.L., ἀἡἡὑῶάυεὙ αίοὙειαόα ὁγέεϋϋό εάε Υεατῶϋο εάε ἀνδρβόϋο ὁτῶ ἀεάαόδέετῖ ὁδῶδβίαδτῶ. Ιάδαδἡτῶ δεϋἡαέϋὙὐι ὁά εάετῶἡβίαόα ιά ἀεὙ-έοόῃ δτρίβ ὁά δΥίῶα ὕῶ. ΕάοιτεΥῶϋόῃ ὁϋο ἡτῶδέαίεὙὸ (ἀἡἡὑῶὑδρε ιὙἡδἡἡῶ) εάε ϋ ἀδίαδὑδϋόα ἀίαβἡαόϋο οὐι δδϋἡαόεεβι -αέεΥαυι ἀδὺ αίεὑδτρίαδ δἡὙίαέο. Δτρίεετδρβόϋο ὁϋο «ἀδὑδἀεἡαδ αίεὙἡἡτῖόῃ» (εὙεα ἡϋιὑόεα ἀδεαρεέιαόβα αίεὑδτρίεὑι δἡαέδέεβι εά ἀεεαίαὙίαδῶε ὑὸ ἀαβεϋία), ὁϋο «ϋεέεβῶ β δεέεβῶ δδτῶδβἡέιϋό», ὁϋο «ἀδἀεεβῶ ἀεά ὁϋ ιάδαδἡτῶ δρετῖεεβι εάε ετρίυιέεβι ἀτῖβι», ὁϋο «ἀδἀεεβῶ» ἀαίεεὙ. Ιιϋἡβά οὐι ἀεὙὁτἡἡι ἀδέδἡτῶβι, ὁδεετῖεετῶβὑι, ὁδίαεεὙὑὑι εάερῶ ὁά ιάδαδἡΥῶτῖ ὁά ἀααῶϋόΥὸ ὁϋο ὁὙιϋό. ἡἡεα δτρίεετδρβόϋο ἀεὑια εάε ὁϋο ἀδῶιὙιδίαδ οὐι ἀεάαϋεὑὐβι.

Αί εὙατῶια δδ' ὑῶεί ιάο (ὁδῖ ἀεεάαεε ὑ -βἡτῖ ὁτῶεὙ-έοδῖ) ὁϋί γῶαόῃ ὁϋο Υἡδεϋῶ δὙεϋῶ, τ ὁετὑῶ ἀβίαε ϋ ἀεόααὑἡβ αίυῶ εάεὙ τῖαάιυιΥίτῶ ὁ-ααβτῶ ἀεά ὁϋί ἀδἡιὑιὑόῃ εάε ὁβιὑόῃ τῶτῶαὐβδτῶα δἡαέδέεβῶ αίοβῶδῶαῶ, εὙεα αίοέεεαάὁὑὐδέεβῶ ἀἡαόδϋἡεὑδϋόαδ, εὙεα -αεἡτῖβῶδ Ὑἡϋόϋο. Ḳ δτρίεετδρβόϋο εὙεα δἡαέδέεβῶ δτῶ εά ιδἡτῖγῶαία ιά -ἡϋόετῖδτῖεβῶτῶια αίὙιόεα ὁδῃ ἀβά οὐι εἶἡβἡἡ-ὑι. Ἀδἡἡβἡῶ ιϋ ἀεάἡ-ἡιἡἡῶ ἀδὺ ἀἡαάὁτῶαδΥἡἡῶ, ἀεάαϋεβῶαέο, εάδαεβῶαέο ὁ-τῶαβὑι, ὁ-τῖβι εάε ἡϋιὑόεὑι -βἡἡι (ὁδῖδἡἡεεαίαἡἡἡΥίϋό ὁϋο γἡἡἡὁϋό, ὁϋο ϋεάεδἡεεβῶ αίΥἡἡἡἡῶ εάε εὙεα ιἡἡῶβῶ αίαἡἡἡἡἡἡὑ δὑἡτῶ) ἡεατῶδῶαόδέεΥὸ ὁδεετῖεεε τῶτῖεβῶαέο, «Ὑετῖἡῶαδ» ιἡτῶεεβῶδέεἡῶ ὁδῖδἡἡεἡἡἡὙὐ. Εάε ἡΥἡἡἡ ϋ εάεβῶὑόῃ οὐι ιάδαίαόὐβι ὁά Υία εάεαόὐβῶ ϋε β εάερεεεβῶ δἡἡἡἡἡῶ.

Ὀδῖ εάεἡὑ ὁϋο ἀδέοα-δῖιὑιαίϋ ὁδῶδϋίαδέετδρβόϋο ὁϋο εάδαόιτεβῶ ὕ-τῶια ιὑτῖ ιά αίοέδὙἡτῶια ὁϋί Υιδἡἡεῶῃ ἀεεϋεἡἡἡϋ αίὙιόεα ὁδῃ αίαδἡβῶαὁῃ, ὁϋ ἡβῖϋ αίὙιόεα ὁδῃ δἡεεἡἡ-βά, ὁτῶ ἀἡὑτῶδ ὁϋο τἡἡῶ αίὙιόεα ὁδῖ δἡὑτῖ εάε ὁτῖ δαίεεὑ.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Η ΕΠΙΘΕΣΗ...

“...Οι συνελεύσεις των γειτονιών αντιπροσωπεύουν τον σπόρο της ριζοσπαστικότητας που φέρει η νέα γενιά και που δεν έχει πωσγύρισμα. Είναι η 19^η και η 20^η Δεκέμβρη που άλλαξαν την υποκειμενικότητα σ’έναν πληθυσμό που ανοίγει δρόμους από τα βάθη των ονείρων και του πόνου. Αρθρώνεται μια ιστορική διαμαρτυρία απ’τους κολασμένους προς τους εξουσιαστές τους, για τόσα χρόνια που βρίσκονταν στο περιθώριο...”

“...Η στρατηγική της κυβέρνησης είναι να μην καταπνίξει με την αστυνομία τις εκδηλώσεις της λαϊκής οργής αλλά να υποδαυλίσει τον πόλεμο των φτωχών ενάντια στους φτωχούς. Γι’αυτό φέρνει αντιμέτωπους τους μικρομαγαζάτορες του εμπορικού κέντρου με τους άνεργους που διεκδικούν τρόφιμα. Επιτρέπει στον Αλφρέντο Κότο να απειλήσει τους εργαζομένους του ώστε να υπερασπιστούν τις θέσεις τους με παλούκια ενάντια στις οικογένειες που κύκλωναν το σούπερμάρκετ. Εξοπλίζει τους μπράβους του. Διαλύει συνελεύσεις την μία μετά την άλλη. Χρησιμοποιεί μέχρι και οπαδούς του ποδοσφαίρου ως δύναμη κρούσης στην Βσείσα, το Μέρλο, την Βαλεντίν Αλσίνα. Στην βόρεια ζώνη των προαστίων του Μπουένος Άιρες τροφοδοτεί τα τάγματα του θανάτου. Μα όλες αυτές οι πρακτικές ξυπνούν την συνείδηση της ισχύος που ελόχευε στον κόσμο. Η ισχύς δεν είναι μονοπώλιο των κρατικών λειτουργών, ούτε των τραπεζών. Μ’αυτόν τον τρόπο, πολλοί και

Ç áĩŸāāñōç òðçĩ ĀñāāĩōēĩP Bōáĩ ç āēēũōáĩōēēP āðŸĩōçōç òðēð āēĩtāēσāBð ðñĩōðāāŸð òĩð ĀĩŸ òēē òçð ēðāŸñĩçōç Īðā Ēā ÑĩŸā ēĩēĩũĩēēĩ òðñũĩŸðũĩ ðĩð ç ĩũĩç òĩðð āēŸĩtāð Bōáĩ ç āBāēç ðāñāōĩñŸ āĩŸĩōēā òðç āēāñēP āĩāēēBũōç ēāē āĩŸ÷āēŸ òĩðð.

Ç ĀñāāĩōēĩP Ÿ÷āē ððŸñĩāē ðñā āðēāēñēĩ ĩā āðĩðŸēāōĩā òçĩ ðñĩðŸēēðōç ĩāðāĩāóðĩ āēũĩā ēāē ā ðũ òçĩ Ā ðñĩðç. , ÷ĩðāð ðēĩŸóēĩðð ðēĩðĩðāñāũāēēĩŸð ðũñĩðð, òçĩāĩōēēŸð āĩāũāŸð ēāē ĩēā āēĩç÷āĩBā āĩāðððóóũĩāĩç ēā ðāñBĩāĩā ēāĩāBð ũðē ç ĩēēĩñĩBā òçð ēā Ÿēĩāēā, āēēŸ ðũōĩ ç ðĩēēðēēP āēā÷āBñēōç ũōĩ ēāē ðā āēāāĩ÷ēēŸ ĩēēĩñĩēēŸ ĩĩðŸēā āðŸðð÷āĩ ĩā tāçāPōĩðĩ òçĩ Āñā āĩōēĩP òā ĩēā āĩēũðēóðç ĩēēĩñĩēēP āĩŸðððĩç. Āēā òçĩ «āĩŸēāĩōç» òçð ĩēēĩñĩBāð òŸĩōũĩā ĩā òĩ ĩāĩōēēāēāŸēāñĩ āũāĩā ĩ ĒāāŸāēĩ, ððāñ÷ðĩðñāũð ĩēēĩñĩēēĩ ēāē ðāēēũð òðĩāñāŸðçð òçð ÷ĩŸĩðāð, ðñĩŸāç òā ēāēũðēēĩðĩēPōāēð ēñāðēēĩ āðē÷āēñPōāũĩ, āēāóðēēĩðĩBçōç ðũĩ āñāāóēāēĩ ò÷Ÿōāũĩ, āāēāðŸēāēσç ēŸēā ðñĩñĩēēPð ðĩēēðēēPð, ĩāēPōāēð òā òðĩðŸĩāēð ēāē ĩēōēĩŸð ēāē ðñũðāāç òĩð ðŸōĩ ĩā òĩ āĩēŸñēĩ.

ĀðĩðŸēāōĩā āððPð òçð ēāçēāóBāð Bōáĩ ç ĩāBũōç òĩð ðēçēũñēóĩŸ òā ĩçāāĩēēŸ ò÷āāũĩ āðBðāāā, āĩP òçĩāēPēçēā ēāē ēŸðĩēā òāēĩñāĩēēP, ũðũð āðĩāāB÷ðçēā, «āĩŸðððĩç» òçð ĩēēĩñĩBāð. Ç òŸĩāσç āāĩāBũĩ āðũ òĩ āĩũðāñēēũ ðĩð ēāðāóðāðāēĩŸĩðāĩ āðũ òēð ēðāñĩPōāēð ēāē ç āēĩāðPāçð ĩāBũōç ðũĩ āĩāāũāPĩ ēũāũ òçð āĩēāñēĩðĩBçōçð òĩð ðŸōĩ, ĩāBāçōāĩ Pððā òĩ 1998 ĩā ðāñāðçñāBðāē Ÿēēāēĩā 8 āēð āĩēāñBũĩ (òç òðēāĩP ðĩð òĩ 1991 ððPñ÷ā ðēāũĩāóĩā òĩ āĩðĩñēēũ ēóĩæŸāēĩ 9 āēð āĩēŸñēā). ÓðĩŸðāēā òçð ĩēēĩñĩēēPð ðĩēēðēēPð òçð ēðāŸñĩçōçð Bōáĩ ç āĩāñāBā ĩā āāāBĩāē òĩ 30%, ò÷āāũĩ ĩē ĩēóĩB ĀñāāĩðBĩē ĩā æ ĩōĩ ēŸðũ āðũ òĩ ũñēĩ òçð òðP÷āēāð ēāē ðā ĩāðāBā ēĩēĩũĩēēŸ òðñĩāðā òðĩā÷Pð ĩā ðñĩēāðāñēĩðĩēĩŸĩðāē.

Ÿĩ ĀāēŸĩāñēĩ òĩð 2001 ç ēðāŸñĩçōç āðēāŸēēāē òĩ ũāāP ēāē òēççñũðāñĩ ðñũāñāĩā ēēðũðçðāð ĩŸðā òðĩ Bāēĩ ðñũĩ, ĩāðŸ ēāē òçĩ Ÿñĩçōç òĩð ĀĩŸ āēā òçĩ ēāðāāĩēP 1,3 āēð āĩēāñBũĩ. Āðũ āēāB ēāē ðŸñā ç ēāðŸððāóç ĩāçāPēçēā òðā Ÿēñā.

Óðēð 17 ēāē 18 ĀāēŸĩāñç ĩāñāāĩðBĩē āñ÷Bāēĩðĩ ĩāēēēŸð āðāēēĩðñēPōāēð òā āñēāðŸð ðāñēĩ÷Ÿð. Óðēð 19 ĀāēŸĩāñç òā āēŸōĩñāð ðāñēĩ÷Ÿð òçð ðñāð āBĩĩðāē āðēēŸðāēð òðā ēðāāñĩçðēēŸ ĩŸāñā (āððũ òçð Ēũñĩðĩðā ððñĩēāBðāē) ēāēPð ēāē ēāðāóðñĩŸð ðñāðāPĩ ēāē ĩēēĩñĩēēĩ òðĩāũēũĩ òā ũēç òç ðñā. Óðĩ ĪðĩŸñĩð çēñāð ĩāððĩŸĩ òðāēñĩŸðāēð ĩā òçĩ áóððĩñĩBā āŸñũ āðũ òçĩ ðēāðāBā ĪŸç, ðĩð āðĩðāēāB òðĩāēēēŸ òĩ òçĩāBĩ ēPçðð ðũĩ āðĩðŸðāũĩ āē' āððũ ēāē ç ĩŸ÷ç Pðāĩ òðĩāñP.

ĪŸðā òā ũēĩ āððũ òĩ òēçĩēēũ òçð ēāðŸēððçð ēŸēā Ÿĩñĩēāð ðŸĩçð ç ēðāŸñĩçōç ēçñŸðāē òç ðñā òā ēāðŸððāóç ðĩēēĩñēBāð āĩāóðŸēēĩðāð ðā òðĩðāāĩāðēēŸ āēēāēPĩāðā, ũðũð āððũ òçð òðĩŸēñĩēçðð, āĩP òāððũ÷ñĩā ĩ ĒāāŸāēĩ ðāñāēðāBðāē.

...ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Ç áðÕíðçðç ðùí áíáááñíÝíuí Þðáí ç ðáíðáεÞð ðáñááíþñέç εÙεá áðáαñáðόçð áðu ðíðð έðááñíþíðáð. Áðευνíçðá ááεÙááð ÷έέεÙááð íáααýðçέáí Ýíù áðu ðí ðñíááñέεù íÝááñí έάέ ðí ευáí ðÞñáí íέ íáñíá÷Βáð.

Όçí áðñíÝíç έçñýóðáðάέ ááíέεÞ áðáñáΒá áðu ðá ððíáέέÙðá, áíþ ððáεñíýðάέð έάέ έαçέáðΒáð íáððíýí ðáíðíý. Όðçí ðñùðáýíððá íÝáð ððáεñíýðάέð Ýíù áðu ðí ðñíááñέεù íÝááñí ááß÷íñí áέá Ùεεç íέá ðíñÛ ðíý Ý÷áέ ððÛðάέ í ðáááóíùð ðíð ðñÝñíðí íέ ΑñááíðΒíñέ áέá ðíðð έðááñíþíðáð. Í Íðá Έá Νíýá ðáέέέÛ ðáñáέðáβðάέ έάέ ááέáðάέáβðάέ ðí ðñíááñέεù íÝááñí íá áέέεùððáñí, áíþ íέ áíáááñíÝíñέ έáðáóÝñíñí íá áέóáÛεεíðí ðá áððu έάέ áñ÷Βáεíðí íá ðí έαçέáðíýí.

Όέð áðuíáíáð íÝñáð ç έáðÛððáόç íαçáÞεçέá ðá íέá ðáέíñíáíέεÞ ýðáόç ευáù ðçð Ûñðçð ðçð έáðÛððáόçð ðíεέíñέΒáð, ðí áέíñέóíù íÝñð ðñíÝáññð, ðùí ðáñíέóðñí áððÞ ðç ðíñÛ, έάέ ðçí ðñíέÞñðíç ðñíùñíùí áέεíáñí.

¼íùð ððέð 28 έάέ 29 ΆάέÝíáñç íÝáð ððáεñíýðάέð íáððíýí ððçí ðέáðáΒá ÍÛç íá ðç ððííáðí÷Þ ÷έέέÙáùí áíáááñíÝíuí. Íέá ííÛáά έáðáóÝñíñέ íá áέóáÛεεάέ ððí ΈíáεñÝóí έάέ ðí ððñðíέáβ. Ό áέέέÛ ðáñáέðáβðάέ έάέ ç ðñíóññέíÞ έðáÝñíçðç ðíð ΝííðñáΒέέáε Όάά.

Ç έáðáóðíεÞ ðíð íáððÛðíáðíð ðùí έíεáóíÝíuí Ý÷áέ áðÞðάέ íÝ÷ñέ áέáβíç ðç ððέáíÞ ðβòù ðçð ðñέÛíðá íáεñíýð, áñέáðíβ ðùí íðíβùí Þðáí έýíáðá έáðáóðçíáðáñ÷þí έáðÛ ðç áέÛñέáέá ðùí íáα έέþí έαçέáóέþí ððá super market έάέ ðáñβðíð 2000 ðñáðíáðΒáð, ðíεεíβ áðu ðíðð íðíβíðð ðíááñÛ áðu ððáβññáð íðÛðóùí.

Í áðευνíçðíð íáόçέùíùð ðùí ΑñááíðΒíùí Þñέá íá ðñíððáέáβ ðá íέá ðññáΒá ááþíùí έάέ áñíÞðáùí, ððέð íðíβáð ðçí ðáεáððáΒá ááέááðΒá Ý÷íðí ðÛñáέ íÝññð ÷έέέÙááð έíεáóíÝíñέ íá áðíέεáέóíñýð áέíέέþí áñíùí, ððáεñíðóέάέÝð áðáñáΒáð ùðùð ðí 1997 ððçí ÐáðááñíΒá έáðÛ ðç áέÛñέáέá ðçð íðíβáð áðíεçíÝíñέ áñáÛðáð íáαβ íá έáðíΒεíðð έáðáέÛíááíáí ÷ññέÛ, áíþ ðáñÛεεçέá íέ εáúέÝð ððíáεáýðάέð ðá ðíεεÝð ðáñέððððáέð Þðáí -έάέ áβíáέ- í ðñùðíð íá ðíí íðíβí íέ εÛðíέέíε áðáíβùíáí ðçí έáíðñέέÞ áññðóΒá ðáβññíñíðáð ðç αεùÞ ððá ÷Ýñέá ðíðð.

Ç ááíέέÞ áíðΒεçðç ðÛíðùð ðùí áíáááñíÝíuí ó÷áðέέÛ íá ðíðð εÛεá áðu÷ññóçð ðíεέðέέíýð έάέ έñíáðέέÛ íðβðέá ðÛíçέá ùðáí ððíðð áñíùíðð ðçð íñáÞð έάέ ðçð ðýáεñíððçð ááí áðÝðñááí έáíΒá έñíáðέέÞ ðçíáΒá íá ÷ñíùáðβðáέ ðçí áðβέáόç ðçð áíεñþðέíçð áíέíðñÝðáέáð. ¼íùð ç áðóñíñá áðu íÝññðð ðùí áíáááñíÝíuí áέá ðíðð áέáíáóíέáαçðÝð έάέ ðíðð ÷áεñááùñýð ááí έáðùñέùðá íá áñέñþðάέ Ýíá ððíέέέù ðñùðááíá áíáðñíðÞð ðçð έáðíέέÞð áññðóΒáð έάέ ðùí έáðέðáέέóðέέþí ó÷Ýðáùí. Ç áðíððóΒá ÷ññíùí áððññáÛíùçðð ðέð íÝññáð ðçð áíÝááñóçð, ðçí Ûðçóáí áέÛðñçðç áðέðñÝðñíðáð ðçí έáðçέáΒá ðçð áðu ðçí íáðáΒá ðÛíç, ç íðíΒá έáðí÷ññùðá ðí ððβáíá ðçð ððíááέέíýíðáð ùð έýñέí áεÞðçíá ðç áέáðέññÛ ðùí ðíεέðέέþí áðÞñíðáð ððí áððññáεçðí ðíí ððñíáí ðíð ðñíáέÞíáðíð, ðçí

πολλές που εδώ και χρόνια, ή ίσως για όλη τους τη ζωή, κρατήθηκαν μακριά από κάθε πολιτική πράξη δημιουργούν ένα νέο χώρο παραγωγής πολιτικής, τις λαϊκές Συνελεύσεις στις γειτονιές. Οι συνελεύσεις είναι ένας πολιτικός / τοπικός χώρος. Δεν υπάρχει ένα κοινό, προσυνηνοχημένο σχέδιο που να ενώνει αυτήν την ομάδα των γειτόνων και των γειτονισσών, άλλο από το μπούχτισμα, την αναζήτηση κι αυτήν τη συνείδηση του να είσαι διαθέσιμος στη δύναμη που θα επιτρέψει την αλλαγή. Μια πλατεία, ένα πάρκο, ακόμη κι ένας δρόμος, είναι ο χώρος όπου η ιδιωτική ζωή μετατρέπεται σε δημόσια, όπου το προσωπικό γίνεται λιγότερο ή περισσότερο κοινοτικό. Με το που βγαίνει από το σπίτι του ο καθένας γίνεται διαθέσιμος στους υπόλοιπους. Οι συνελεύσεις ξεκινούν από μια γωνία, δεν έχει σημασία η σύνθεση της γειτονιάς, ο αριθμός των ατόμων που ζουν σ' αυτήν..."

"...Το κράτος, ως εξαναγκαστική δομή που υποκαθιστά την άμεση δημοκρατία με την κυβέρνηση από μια ελιτιστική μειοψηφία, είναι ένας φυσικός αντίπαλος των συνελεύσεων. Το κράτος δεν είναι δημόσια ιδιοκτησία, όση καμπάνια/προπαγάνδα κι αν κάνουν οι υπερασπιστές του, βρίσκεται πάνω από τους ανθρώπους, δεν είναι οι άνθρωποι οι ίδιοι. Η εθνικοποίηση του πλούτου και της ιδιοκτησίας δε δίνουν στον κόσμο τον έλεγχο της οικονομικής ζωής, ευνοούν την οικονομική ευρωστία του κράτους και των λειτουργών του. Δεν υπάρχει βέβαια μέθοδος για το κράτος τέτοια ώστε να ελέγχει τις συνελεύσεις χωρίς να τις απογυμνώνει. Όποιος θελήσει να συστήσει κυβέρνηση και δεν τις διαλύσει, θα πρέπει να υπολογίζει πως θα καταστραφεί από αυτές, γιατί στους κόλπους τους βρίσκεται το σπέρμα της επαναστατικότητας και η οργανωτικότητα για να τη διατηρήσουν..."

Όρνα δῖο δι' αβία ἐδεῦαέ οδοῖ Δαεάεοδβίς ἰῦο ὕν-ἀοάε ἰά δῖγῖα εὔδῖεα εὔαεά. Ἀδοῦ δι' αβία ἀβίαε ἰῦνι ὁ διῶ βαεῖο δαᾶεῦ οἰεῖ ὁ ἀνῦι ἀοῖο, διῶ ἀνῦι ἀοῖο διῶ δαβᾶοάε δαῖο ἰγῖ υἰδιῶ ἐνῦο ἀρεῖ οἰνῖ γῖ εἰάο δαᾶεῦαῖν ὁ δαᾶ ἰά δῶαῖα-ὀδεόδῖγῖ ἰεά ἀεῖεῖ δαδουόδοά, δι' ὕεῖ υἰνῖα ὁδοῖ ἀεῖαδῦεαδὸδοῖ εἰεῖ ὁδοῖεἰάοδβᾶο.

Ἐδου δαῖοῖγῖ ὕοοε εἰεῖ ὁδοῖ Δαεάεοδβίς, ἰ εἰεῖνῖεεῦο εἰεῖ δαῖεεῦοδῦεαῖο ἀβίαεδᾶνῖ.

Ὀδι Εὐνάβε, Δαεάεοδβίεο ἀαῖ οῖαβίαε ἰνῖ-ἀ ἀεῖαεῖπο, ἀεῖεῖνῖοεῖο, ὀνῖνῖεῖνῖοδο. Οῖαβίαε εἰεῖ «ἰαῖνῖο» ἀνᾶῦδο. Ἰε ἀῖεαβᾶοδᾶο -ἀεῖνῖ-ἰαεῖεῖγῖ, ἀνῖεεᾶο ἀρεῖεῖγῖ ἀεᾶβ ἀβῖνῖοἰεῖ εῖνῖοδ ἀδῦ οἰοῖ εἰοῖβεῖοδ οἰεῖ εἰοῖ-ῖαῖνῖ, διῶ ἀαῖ ὕ-ῖοῖ εἰεῖ γῖεῖγῖ ἀοῖαδουόδοῖ ἰά ἀδεᾶποῖοῖ δῖγῖα ἀδῦ οἰ ἰά ἀρεῖγῖοῖ ἀεᾶ οἰοῖ εἰοῖεῖοδοῖ οἰοῖ.

Ῥ εὐνάεεῖβ ἀδεῖνῖοἰεῖ ἀβίαε Ῥ δεῖ «δῖεῖοε-οἰγῖ» ὁδοῖ δᾶνῖ-πο, ἀδεᾶβ ἀγῖνῖ εἰεῖ ἰγῖοἰ ὁδοῖ οἰοῖεῖνῖ ἰεᾶ εὔεαοἰα ἀῖεεῖνῖοδο. Ὀ ἰ εὐνάεεῖνῖ εῖνῖοδ ἀεᾶ ἰά ἰεῖνῖνῖοἰεῖ οἰεῖνῖνῖεῖ οἰοῖ εἰγῖα ἀβ-ἀ αῖῖαεῖ ὕοεῖα ἀνᾶαδῖεῖ ὕ-γῖεᾶ: ὕῖα δῖνῖεαδᾶνῖεῖδῖεῖγῖ ἰνῖνῖοδ ὁδοῖ εὐνάεεῖβ εἰεῖνῖνῖαδ ἀρεῖοῖνῖαῖ ὕῖνῖ ἀδῦ ἰε-ἀοῖνῖεῖνῖνῖοδ δαεῖνῖνῖοῖγῖοἰ, ἀδῖ-εῖεῖγῖ ἰαοῖαῖῖοδᾶο ἀδ' ὑεᾶο οἰοῖ ἀῖεῖγῖοῖ ὁδοῖ ἀοῖ εἰεῖ ἀγᾶεᾶ οἰοῖ εἰοῖβεῖοδ οἰεῖ εἰοῖ-ῖαῖνῖ.

Ὀᾶ εἰοῖ-ῖαῖνῖ ἀβίαε ἰοεᾶοδῖεῖ ὀδᾶοδῖεῖ ὀδᾶοδῖεῖνῖ ὀδῖεᾶεῖοἰγῖ εὔεαεᾶο, ἰᾶ ἰνῖνῖ ἀδεῖνῖνῖαῖνῖ ἀεᾶ οἰοῖ εἰοῖβεῖοδ οἰοῖ, οἰ ἀνῖνῖ ἀεᾶ ὀᾶ εὐνάεεῖβ εὔοδᾶνᾶ. Ῥ δῖνῖο εἰεῖ δῖεῖ οἰοῖεῖοἰγῖ οἰεῖνῖνῖα δῖο ἀδεᾶῖεᾶοἰεῖ οἰοῖ Δαεάεοδβίεῖοδ ὑοῖ Ῥ ὕῖοἰ ἀῖαᾶβίαε ἀβίαε ἰ ἰεῖεῖνῖνῖοδῖ ἀδῖεᾶεῖοἰεῖ ἰγῖοἰ ὀᾶ εἰοῖ-ῖαῖνῖ ἰᾶ ἀδῖοῖεᾶοἰᾶ ἀεῖνῖ ἰᾶᾶεῖγῖοἰεῖ ἀῖεῖνῖο.

Ἀαῖ δῶν-ἀε ἀεῖεῖβ αῖῖοδῖοῖ οἰοῖ ἰᾶ ἰε εἰᾶεῖνῖαδᾶε δῖνῖ ὀᾶ εὔοῖεῖο ἀβῖνῖοδ δῖνῖεᾶοἰεῖ οἰοῖ «ἰγῖνῖ» εἰεῖ δῖνῖο δῖνῖο ὀδεῖ οἰῖεᾶποᾶεο. Ἀεᾶ ἰᾶ αῖγᾶε εὔοῖεῖ εῖνῖοδ ὀδοῖ δαᾶεῖοἰεᾶ εᾶνᾶν-βᾶ ἀγῖαῖο, ἀβίαε ἀῖαᾶεᾶβῖε ἀεᾶβῖε δῖνῖ οἰοῖοδ ἰδῖνῖοδ εᾶ εἰᾶεῖνῖαβ Ῥ ἀγῖοῖ οἰεῖ ἀεῖεῖβ δῖνῖνῖνῖ -οἰ Εὐνάβε ἀβίαε ἰνῖ-ἀ ἰεᾶ δῖγῖεᾶ δᾶνῖδῖοδοῖ εῖνῖοδ. Ἰε δαδῖνῖοεῖγῖοἰαῖοἰῖοἰεῖ, δαῖοῖγῖ εἰεῖ δῖνῖοᾶ ἀβίαε ἀῖοδοῖαῖγῖοἰ οἰεῖ ἀβία. Εἰεῖ Ῥ εἰεῖνῖεῖβ ἀδεῖοἰνῖοδᾶοῖ οἰοῖ δῖνῖνῖεῖγῖοἰ ἀβίαε ἰ εἰεῖγῖοἰεῖ οἰοῖ ἀεᾶ ἰᾶ οἰεᾶεῖοδῖεᾶ Ῥ ἰεῖνῖνῖοἰ οἰοῖ ἰᾶ ἀβῖοἰεῖ οἰοῖ.

Ὀἰ ἰβῖοἰ οἰοῖεῖβ δῖνῖ οἰοῖ εἰοῖ εἰοῖοῖγῖοἰ ἀδῦ οἰεᾶδῖνῖ οἰεῖ εἰοῖεῖοἰγῖνῖ ἀβίαε ἀβῖεῖ, ἀεῖβ οἰεῖεῖνῖ εἰεῖ εῖνῖοἰεᾶοδῖεῖ ἰβῖοἰ οἰεῖ-ῖαε οἰοῖ -ῖνῖοἰ ἰεᾶο εἰεῖνῖνῖεᾶο οἰεᾶᾶεῖ: ὑοῖ Δαεάεοδβίεῖ οἰεῖνῖνῖοἰ ἰεᾶοἰνῖνῖοἰ Εὐνάεεῖνῖ ἰνῖνῖ εἰεῖ ἰνῖνῖ ἀεᾶοβ ἀβίαε Εὐνάεεῖνῖ, εἰοῖεᾶᾶᾶβῖνῖοἰ δῖο ἀδοῖβ Ῥ ἀβᾶ εῖνῖοἰεῖ ἰγῖοἰ ἀῖνῖοἰεᾶο. * Ὀδοῖ δαεᾶεῖοἰεᾶεῖβ εἰεῖνῖνῖα ἀδῖνῖαδᾶε Ῥ οἰεῖνῖνῖοἰ ἀῖνῖο Ῥᾶνῖεῖνῖ ἰε-ἀῖεῖοἰγῖ δῖο βᾶε ἀοῖαβ, ὑοἰ οἰοῖ

ἀβίαε ἀοἰ ἀδῦ, ὑῖβ εἰοῖ ἀδοῖαῖο εἰεῖ ἀδεῖεῖνῖ δῖνῖ οἰεᾶ εἰᾶ ἰᾶ ἰᾶοῖεᾶ βῖ οἰεῖ δαῖεᾶν-βᾶ οἰεῖ Δαεάεοδβίεῖνῖ εἰεῖ δῖνῖο ὑοᾶεῖο οἰοῖ Εὐνάβε, δῖο ὕοοε εἰᾶ ὕ-ᾶε ὀᾶ ἀῖεῖνῖοἰεᾶ ἀνᾶεᾶβᾶ οἰοῖ -ῖνῖεῖ-ῖαδᾶε -ῖνῖοδ οἰεῖ εὔοἰοἰ ὁδοῖ οἰοῖνῖοδῖεῖβ οἰοῖ ἀδεῖνῖνῖοἰ. Ἀβίαε ἀῖνῖοδ ὑοῖ αῖῖαῖοἰ ὀδεῖ δαεᾶεῖοἰεᾶεῖγῖοἰεᾶε δῖο εὐνάεεῖγῖοἰ δῖοεῖνῖαδᾶο ἀοῖεᾶβᾶο δῖνῖ-ᾶε ἀβῖοεῖο οἰᾶνᾶαῖοἰ. Ῥ εῖεῖα ὀ ἰο Ἀνᾶοῖ ὕ-ε ἰνῖνῖ οἰεῖεῖοἰ, -ῖνῖοδ εἰᾶ ἀβῖε, ἀῖεῖνῖοδ ὁδοῖ, ἀεῖβ ὀᾶ ἰνῖοἰγῖοἰ δᾶνῖοδῖοἰεᾶο δᾶνῖαῖοἰ ὕοἰοἰοδῖο ἀεᾶ ἀῖεῖεῖνῖεῖγῖοἰ ἀδεῖεῖγῖοἰεᾶο ὀδοῖ ἀοἰοῖνῖα οἰοῖ Εὐνάβε. ὕεᾶο ἰε δῖεῖοἰεᾶο δῖο ἀοῖεῖγῖοἰεᾶ οἰεῖ δῖνῖοδῖο δῖο Ἀνᾶοῖ ἀδῖεῖγῖοἰεᾶ οἰεῖ ἰᾶ εὔῖαε εἰεῖβ ὁδοῖ ἀρεῖεῖβ δῖο οἰοῖ ὕ-ᾶε ἀῖαδᾶεᾶβ.

Ῥ οῖαῖοἰ ὑῖοδ ὁδοῖ ἀνᾶῖνῖοἰεῖβῖο ἀεῖγῖαῖο, ἀοῖ ἰνῖ ὀᾶο εἰοῖ ὕ ἰγῖνῖο οἰοῖ ὀ ἀεῖ ἰεῖνῖ ἀοῖεῖγῖ ὀ ἀῖοᾶῖνῖοἰγῖο, ὕο ἀδεῖ-ᾶβῖνῖοἰ ἀῖαῖοἰβῖνῖ οἰεῖ δῖνῖεᾶοῖνῖ, ἀεᾶδᾶνῖ ὕεᾶο δῖο ἀνᾶεῖγῖοἰ -ῖνῖοἰ ὀ εἰεᾶοἰβᾶ οἰοῖ δῖνῖ-ῖοἰ ὀᾶ ἀδοῖγῖοἰ δῖνῖοἰεᾶῖαβῖοἰ ἀεᾶνῖοδ ὁδοῖ ᾶ-εῖνῖοἰεᾶ δῖνῖο οἰ Εὐνάβε, δῖνῖ-εἰεῖγῖνῖ οἰ δῖεᾶᾶεᾶεῖ ἰβῖοἰ οἰεῖ ἀοῖοἰεῖνῖ οἰοῖ ἰᾶ ἰεῖ ἰᾶᾶβῖαε ὀᾶ βᾶεᾶ. Ἀε' ἀδοῖγῖοἰ δῖο ἀᾶοἰεᾶβᾶο, δῖο ἀεᾶοἰεῖγῖ οἰοῖ δῖεῖοἰγῖοἰ οἰοῖ ὀᾶ εἰοῖ ὀδοῖ ὕεᾶοἰ ὕεᾶοἰ ὕῖαᾶεᾶο εἰεῖ εἰοῖεᾶβᾶοἰ, ἰε ἀῖαῖνῖοδ ὀδοῖ δῖνῖνῖοδῖοἰ ὁδοῖ ἰῖοἰεῖαῖεῖβῖο εἰεῖ ἀνᾶεῖβῖο ἀῖεῖνῖγῖοἰεᾶο εἰεῖνῖνῖαῖ ὀᾶ ἰγῖοἰ ἀοῖοἰεῖβῖο ἰνῖνῖνῖοἰ. Ἀβῖο δῖνῖεᾶεᾶεᾶ ἀεᾶ οἰεῖ ὀᾶῖοἰ οἰ Εὐνάβε ἀβῖο ἀεᾶ οἰεῖ εῖεῖαῖνῖεῖβῖ ἰῖοἰεᾶεᾶ ὀδοῖ Ἀβῖοδῖ, ἰ ὕεᾶ-ῖο οἰεῖ ἀεᾶβ δῖνῖεᾶοῖνῖ, ἀεᾶ εῖαῖνῖεᾶοἰ εἰεῖ οἰεῖ ἀδοῖεῖβῖ ἀεᾶοἰεῖοἰεῖνῖ, ἀνῖοἰεᾶ ὀδοῖνῖεᾶῖ ὀδοῖ εἰεῖοἰεῖβῖο οἰεῖ ἀεῖεῖβῖ ἀεᾶβῖ ἀεᾶοἰεῖβῖ ἀῖοἰεᾶεᾶοἰεῖβῖ.

Ὀβῖαῖοἰ δῖο Ῥ ἰβῖνᾶ οἰεῖ Δαεάεοδβίεῖνῖ εἰεῖ ὑεῖνῖ οἰεῖ ἀνῖνῖ ἀβῖο οἰεῖ δαεᾶεῖοἰεᾶεῖνῖ εἰοῖβῖ ἀβῖο ὕ-ε εᾶ ἀβίαε Ῥ βᾶεᾶ ἰᾶ ἀεᾶοἰνῖνῖ δῖνῖοἰεῖβῖ εἰοῖεᾶδῖεᾶοἰγῖ: Ῥ ἰβῖνῖ ἰᾶ ἰᾶοἰνῖ εἰεῖ δῖεῖ. Ἰεᾶ εᾶ ἀβίαε εῖνῖοδ δῖνῖο δῖνῖοἰ ὀδοῖ οἰεᾶᾶῖνῖοἰεᾶ ὀδοῖ δῖεῖεῖγῖ -ῖνῖεῖγῖ.

* Ἀδοῖνῖα ἀδοῖβ ὁδοῖεᾶβ ὁδοῖ ἀοῖοἰεῖβῖ ἀεῖνῖοδ δῖο ἰᾶοἰεᾶεᾶοἰεᾶ ὀδοῖ εὐνάεεῖβ εἰεῖνῖνῖ, ἰεᾶ εἰεῖνῖνῖ ὀᾶεῖβ ὕδῖο ὑεᾶο, ἀῖεῖνῖοδ ὁδοῖ ἀεᾶνῖοδ εἰοῖ ὀδοῖοἰεᾶοδῖ ἀεῖεῖβῖ-ῖεῖοἰεᾶοδῖ αῖῖαεῖοἰ.

Ὀἰ δᾶνᾶδῖνῖ εἰᾶβῖνῖ ἀνῖνῖοδῖο δῖνῖ οἰεῖ ἀεῖοἰεᾶ δῖο Εὐνάεῖνῖ ὀδοῖοἰεᾶοδῖ «ἀδοῖνῖα» Δαεάεοἰεᾶεῖγῖοἰ δᾶνῖο

Το μυστικό της επιτυχίας τηλεσκοουπιδιών τύπου big brother και bar είναι απλό: η μηδαμινότητα έχει αξία. Η τετριμμένες κοινοτοπίες της ιδιωτικής ζωής δεν απωθούνται πια από τη μίμηση των προτύπων, ούτε βέβαια έρχονται στο επίκεντρο με τη συμβολή της κριτικής. Γίνονται το νέο ιδανικό των κορεσμένων από θεάματα υπηκόων.

Είναι λογικό. Καμιά εικόνα δεν μπορούσε να κερδίσει κάτι περισσότερο από ένα εφήμερο ενδιαφέρον. Πίσω από την καλοδοσούμενη αίγλη τους υπήρχε μια αναιμική δυνατότητα χρήσης. Έτσι, οι εγκέφαλοι της τηλεοπτικής χειραγώγησης είχαν την ιδέα να φέρουν στο επίκεντρο την ίδια την καταποντισμένη ζωή των θεατών. Όχι τα πρότυπα του life style αλλά τις αγχωμένες προσπάθειες ταύτισης μαζί τους: τη στιγμή που η καθημερινή γύμνια παλεύει να ντυθεί τα κουρέλια άνεσης, κοινωνικότητας, ομορφιάς, επιτυχίας- και αποτυγχάνει. Οι θεατές δεν έχουν λόγο να αποστρέφουν το βλέμμα από τις live εικόνες της μизέριας τους. Οι ηλίθιοι ανταγωνισμοί, που βασιλεύουν και «έξω», κάνουν το παιχνίδι ενδιαφέρον. Και επιπλέον υπάρχει η σπάνια ευκαιρία να επιδοκιμάσει κανείς ψηφίζοντας ό,τι -δηλαδή όποιον- διασκεδάζει πιο πειστικά την απουσία κάθε νοήματος στις πράξεις του.

Έχει συντελεστεί λοιπόν μια μετατόπιση. Ο καταναλωτής μπορεί να συνεχίσει να κυνηγάει απεγνωσμένα τα φετίχ του εικονοποιημένου κόσμου. Αλλά τώρα περισσότερο από τις φευγαλέες στιγμές ταύτισης με το ψέμα του, ενδιαφέρον αποκτούν οι απόπειρες ταύτισης που πέφτουν στο κενό! Βρισκόμαστε στο απόγειο της δημοκρατίας της κατανάλωσης. Τα εμπορεύματα, υλικά και άυλα, ταιριάζουν καλύτερα στον καθένα στο βαθμό που ο ιδιώτης μπορεί να διαμορφώσει με τις παραλλαγές της δικής του ασημαντότητας την ιδεολογία τους.

Υπάρχει όμως και μια άλλη παράμετρος εξαιρετικά ουσιαστική: κάποιοι εγκλείονται και παρακολουθούνται όλο το εικοσιτετράωρο, ενώ κάποιοι άλλοι, πολλοί περισσότεροι, γίνονται κατά κάποιον τρόπο επιτηρητές. Αν και πρόκειται για μια σχέση αποτρόπαια ανελεύθερη, δεν υπάρχει κανείς που να μην συμμετέχει με τη θέλησή του. Πολύ περισσότερο αυτή η σχέση, αυτός ο εγκλεισμός, είναι καλοδεχούμενα στο βαθμό που δίνουν αξία στα πιο ασημάντα και ευτελή υλικά της καθημερινότητας. Έτσι οι υπήκοοι-θεατές μαθαίνουν έξυπνα το μάθημα της δικής τους επιτήρησης. Αν οι πιστωτικές τους κάρτες αποκαλύπτουν σε κάποιους τις αγορές τους, οι κάμερες στους δρόμους τις μετακινήσεις τους, η πρόσβασή τους στο internet είναι χαφιεδωμένη, δεν έγινε και τίποτα. Στη γιγαντιαία παραλλαγή του big brother ή του bar, όπου παίκτες είναι όλοι, πρόβλημα υπάρχει μονάχα για εκείνους που δε διασκεδάζουν τους εαυτούς τους και τους υπόλοιπους. Όσο για τους επιτηρητές του διευρυμένου παιχνιδιού, αυτοί σιγά σιγά καθιερώνονται σαν ιμάντες της γενικής θέλησης που διασφαλίζουν ότι κανείς ανεπιθύμητος δε θα διαταράξει τις προσπάθειες των πολλών για κατάταξη σε πρωταγωνιστές, δευτεραγωνιστές και ξενέρωτους.

Σαν τα φάρια μέσα στη γυάλα...

Το ελληνικό κράτος επιτυγχάνοντας αλματώδεις ρυθμούς ανάπτυξης και μπαίνοντας σιγά σιγά στο club των ανεπτυγμένων κρατών, δε θα μπορούσε παρά να εκσυγχρονιστεί και στον τομέα της καταστολής και του ελέγχου. Αφού η οικονομική πρόοδος περνάει πάνω από την εκμετάλλευση, υποτίμηση των ανθρώπων και τη διεύρυνση των αποκλεισμένων κομματιών της κοινωνίας, πρέπει να προληφθεί και οποιαδήποτε «έκρηξη» της δυσανεξίας που συσσωρεύεται ανάμεσά τους. Έτσι ανάμεσα στ' άλλα, 1.200 κρατικές κάμερες έχουν ήδη αρχίσει να μπαίνουν σε διάφορα σημεία της Αθήνας και του Πειραιά, παράλληλα με αυτές ιδιωτών (όπως του ιδιοκτήτη σχολείου στην Κοκκινιά που τοποθέτησε κάμερες μέσα και έξω από τις τάξεις για να 'ναι σίγουρος ότι η ιδιοκτησία του πάνω σε σώματα και μυαλά δε θα θιγεί σε καμιά στιγμή κι από κανέναν). Η πειθαρχημένη κοινωνία πρέπει να διασφαλιστεί κι όλα να λειτουργήσουν στους ρυθμούς της παραγωγής. Εμπορεύματα και σώματα-εμπορεύματα σε προκαθορισμένες

διαδρομές προς προαποφασισμένους προορισμούς. Η εξουσία και οι προσταγές της, μαζί με το φόβο, πρέπει να εσωτερικευτούν από τους υπηκόους με κάποια λεπτότητα και αυτό εξυπηρετεί η επιτήρηση με τις κάμερες: τη γνωστοποίηση πως ο,τιδήποτε μπορεί να «σπάσει» τη σιωπή της επιβίωσης που μας έχουν επιβάλλει, από ένα βλέμμα ως μια πράξη ανυπακοής, καταγράφεται στις οθόνες. Τα ηλεκτρονικά «μάτια» δρουν πριν την επέμβαση των ένστολων δολοφόνων και των κάθε είδους αφεντικών. Κάθε άτομο πρέπει να είναι καθηλωμένο στη θέση που του ορίζει η εξουσία. Ο εργάτης να δουλεύει εντατικά κι ας λείπει το αφεντικό του. Οι κάμερες καταγράφουν. Ο μαθητής να μην γελάει, να μην αντιγράφει. Ο καθηγητής τον «βλέπει» απ' το γραφείο του. Το πλήθος να συμπεριφέρεται με τον τρόπο που θέλουν οι διαχειριστές της ζωής του. Εποπτεύουν κάθε του κίνηση και αυτό πρέπει να το ξέρουν.

Κι αν η εξουσία γίνεται πιο ευέλικτη και αποτελεσματική βάζοντάς μας μέσα σε γυάλα συνεχούς επιτήρησης, για να γίνουν οι υπάρξεις μας ακόμα πιο ευάλωτες κι εύπλαστες στα σχέδιά της, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι γυάλες σπάνε.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ ΜΑΣ...

Ἐε αἰρ ἀδ' οἱ Ἰεὸρπαῆς αἰαεβοόαδᾶε ἀδοῦο ἰ δῆουαῖνιτὸ δουαῖτὸ διτὸ οἷ
υἱτῖα ὁçò εἰαδᾶτῖε Ὑἱççò ὁçò δῆνιτῖεναὸβαὸ ἀεᾶ ὁçἰ ἀεἰεῖρ ἐεᾶ εἰεἰυἰεῖρ
ἀοὸῤεᾶεᾶ ὁδῤεἰᾶε ὁδῖν εὔιαοἰ +εἰεῤαᾶ ἀνῆρδῖτὸδ, ἐε Ὑεἰτὸδ οἷτὸδ ὁδῆρ+ἰᾶε
ὁδῖν εἰεçἰᾶνῖεῤ εὔιαοἰ ὁçò δῆνιτὸδᾶεῤ, ὁçἰ βαεᾶ ἀνῆεᾶρ δᾶνῖτῖαἰ αἰδῖτὸδ οἷ
ὁδῖνυἱ ἀνῆεᾶδῤ δᾶνῖεὸαδῖεῤ ἀρεἰτῖεῖρ, δῖεὸδῖτῖεῖρ ἰᾶ οἱ +ἀνῖτὸδᾶνῖ βούο
δῆνιτὸδ υἱὲ ἰ δουαῖτὸδ οἷ εἰδῆνᾶν+υἱ ἀδῤῖαἰδῖε ὁçἰ εἰεἰυἱβα ἀεἰῤῖα ἀοᾶε
εἰεçἰᾶνῖεῤ, δᾶἰδῖτ, ὁᾶ υἱᾶ ὁᾶ ἰβῖç ἐεᾶ ὁᾶ δῖεῤδç ἀδοῖτῖ οἷ δῖεἰβδç.
Ὁδᾶεᾶνῖεῤῖα: ὁδῖε 24 Ἰεὸρπαῆς ἀρεἰτῖαβδᾶε ἰ 21+νῖτὸδ ὁδῖεᾶᾶῤῖτὸδ ἰᾶνῖτὸδ
×ῆεὸδῖτῖεῖτὸδ ὁᾶ ἰδῖεῤ οἱ Ἐᾶὸγῆε ἄδῖ οἱ ἰδῤῖοἰ Ἀ . Ὁδῖεἰῤεç. Ὁδῖε 21
Ἰῖῤῖαῆς ἀρεἰτῖαβδᾶε ἰ 20+νῖτὸδ ἀεᾶἰτὸδ Ὁᾶἰδᾶεῤε Ὁᾶεἰβῖτὸδ εἰαδῤ ὁçἰ
ᾶεῤῖεᾶεᾶ ᾶεῤᾶ+ῖτὸδ ὁçἰ δῖεᾶδᾶβα Αἰᾶνῖεῖρ ἄδῖ οἱ ἰδῤῖοἰ Ἀ Ἰεᾶῖτῖεῖτ.
çῖeç ἰβα Ὑῇççἰç ὁçἰ ἰᾶδδçῖᾶδῖεὸεᾶδᾶὸδῖεῖρ ᾶῖç ὁἷ δᾶνῤῖαἰτὸδ, ἐᾶ ὁᾶβῖεᾶ
ὁδῖν εὔιαοἰ 5 ᾶῇῤῖοᾶδ, αἰρ δᾶνῤεççᾶ ἀεᾶδῖτῖοῤᾶδ ἰᾶδᾶἰῤῖοᾶδ ᾶβῖα δῖῖᾶῖδᾶε
ὁᾶ εἰεῤῖοῖε ὁγῖῇᾶ ὁδῖνῖῖᾶἰῤῖε ὁᾶ ᾶῤῖεᾶδ ἐεᾶ ὁγᾶ+νῖῖᾶ ἀῖεᾶἰδῖῖεῖῤ,
ᾶβῖα ἀρεἰτῖῖῖῖᾶε ὁᾶ ῖᾶεἰῤ δᾶνῤῖοἰᾶ ὁἷ ὁδῖνῖῖ ἄδῖ ὁδῖῖῖεῖτῖεᾶδ.
Ἀῇᾶδῖτῖ ἄδ ἄδοῖτὸδ διτὸ ἐᾶ δᾶδῖτῖοἰ ὁἷ δουᾶ ὁἷτὸδ ὁçἰ +ῖῇᾶ ἐᾶ
δῖοἷᾶᾶεᾶὸδῖτῖ ὁᾶ ῇᾶδδçῖῖῖᾶ ὁçò ἀὸδῖῖῖᾶδ ᾶδῖ ἰῖᾶδ, Ὑεἰῖ ἐᾶ
ἄδᾶεἰτῖ ὁδῖν οἷτὸδ οἱ ἰδῖῖ ἰᾶᾶεῤῖδçῖᾶ ἰᾶ ᾶᾶεᾶδᾶεᾶβῖτῖ, αἰρ υἱῖ
«ᾶεῖδῖτῖ» ἐᾶ δῖτῖοῖτῖ ὁçἰ ἀῖεᾶβα ἐεᾶ ὁçἰ εἰεçἰᾶνῖεῖρ δῖτῖδῖçç ὁἷτὸδ
ᾶδῖεῖῤῖοἰ ὁᾶ εὔῖᾶῇᾶ ὁἷ ὁγᾶ+νῖῖᾶ ᾶεçἰεἰτῖ ἰεῖῖῖῖῖ «εᾶῖᾶἰτὸδ».
Ἀᾶῖῖῖᾶ δῖτὸ ἰᾶὸῤῖῖῖᾶ ὁᾶ ὁεῖῤ ᾶῇῖᾶᾶ ὁἷ ἰὸδῖῖ ὁεῖῤᾶἰ ἰᾶ
ᾶᾶδῖδῖçῖᾶ «ὁδ+ᾶᾶ» ᾶῖδῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖ ὁδῖ, «ᾶδῖ+ῖ» δᾶνῖεὸαδῖεῖῤ,
«δᾶνῤῖεᾶῇᾶ» ᾶῖῖᾶῖῖ ῖ ᾶῇᾶῖῖῖῖ ἰᾶδ+ῖᾶᾶ. Ἀδῤῖᾶἰδῖ ὁᾶ ἰδῖ ὁἷ εἰεᾶῇᾶ
ὁἷτῖ ὁἷ ᾶῖçἰῤῖῖ ὁἷ εἰαδῤ ὁᾶ Ὑεᾶ «ᾶῖῖῖῖῖ» εὔῖῖῖ, ῖᾶᾶῖῖῖῖῖ
εἰῖῖῖῖ ἰῖῖῖῖῖῖ ὁᾶ ᾶῖῖῖῖῖῖ ὁᾶ ᾶῖῖῖῖῖῖῖῖ.
Ἀδῖῖῖῖῖῖ δῖῖᾶβα ὁçἰ ᾶδῖᾶἰç ὁçò ἀρεἰτῖᾶδ ὁἷ Ὁᾶἰδᾶεῤε Ὁᾶεἰβῖτὸδ
δῇᾶἰᾶἰδῖῖῖῖῖῖῖ ἄδῖ ῖῖᾶῖῖῖ ὁἷ ᾶῖῖ ἐεᾶ ἄδῖ ῖῖῖῖῖῖῖ ὁδῖῖῖῖῖῖῖ
ὁçἰ δῖεᾶδᾶβα Αἰᾶνῖεῖρ ἐεᾶ εἰαδῤῖᾶ ὁἷ ὁçἰᾶῖ ὁçò ἀρεἰτῖᾶδ. Ἀ ἐᾶ ὁἷ βαῖ
ᾶᾶῖῖῖ ὁçἰ ᾶδῖᾶἰç ᾶᾶῖῖῖᾶ (30 Ἰῖῤῖᾶῆç) ὁγῖῖῖῖῖ ῖᾶῖῖῖῖῖ δῖῖᾶβα
ἄδῖ ὁçἰ δῖεᾶδᾶβα Ἐῖεῖῤῖῖ ὁçἰ δῖεᾶδᾶβα Αἰᾶνῖεῖρ ᾶῇῇῖῖῖῖῖ εὔᾶἰ ᾶῖ ὁἷ
ᾶᾶῖῖῖ.
Ὁδῖε 24 Ἰῖῤῖᾶῆç ᾶῇᾶᾶῖῖῖῖῖ δῖῖᾶβα ἄδῖ ὁἷ ἰᾶῇ+εῖῖῖῖ-ἰᾶῇ+εῖῖῖ ἄδῖ ὁῖ
ᾶδῖῖῖῖῖ ᾶῖῖῖῖῖῖῖ ὁçò Ἀῖῖᾶ ἰᾶῖ ὁἷ δᾶῇᾶῖῖ ὁᾶ ἰδῖῖᾶῖῖῖῖ ῖ ἰῖῖᾶ
δῇᾶἰᾶἰδῖῖῖῖῖῖῖ ἰᾶ ἰç+ἰῖῖῖ. Ç δῖῖᾶβα ἰᾶῖῖῖῖῖ ἄδῖ ὁἷτὸδ Ἀ ᾶῖῖῖ Ἀῖῖᾶῇῖῖῖ
ἐε ἰῖῖῖῖῖῖῖ ὁδῖᾶῖῖῖῖ ᾶῇῖῖῖῖῖ δᾶῇῖῖῖῖ ἄδῖ ὁἷ Ἐᾶὸγῆε, Ὑᾶῖῖ ὁἷ
çᾶῖ Ὁδῖῇᾶῖᾶ Ἀῖᾶῖῖῖῖ ὁἷτὸδ ᾶῖᾶῖ ᾶῖῖῖ ἰᾶῖᾶῖῖῖῖ ἰᾶῖ εἰαδῤῖᾶ ὁἷ
δῤῖᾶἰᾶ. Ἐᾶῖῖῖῖ ὁγῖῖῖᾶ ὁçò δῖῖᾶᾶδ ῖᾶἰ «δῖῖᾶ ᾶῖᾶῖ ὁᾶ ῖῇᾶ ὁἷ
δῖῖῖῖ», δᾶἰῖῖῖῖῖῖῖ ὁῖ ὁἷ ᾶῖᾶ ῇῖᾶ ᾶῖῖῖῖ ἰᾶῖ ἰδῖῖ ὁἷ ὁδῖῖῖῖ
εἰεçἰᾶνῖεῖῤ ὁἷτὸδ οἷτὸδ διτὸ ᾶῖῖᾶ, ῖῖῖῖῖῖῖῖῖῖ, ᾶῇᾶᾶῖῖῖῖῖῖ.
Ὁδῖε 11 ἐᾶ 12 Ἀἰῖῖῖ ἰᾶῇ+εῖῖῖ ῖῖῖᾶ ἰᾶῖ Ὑῖᾶ ῖᾶῖῖῖῖῖ ᾶῖῖᾶῇ
ᾶῖçῖῖῖῖῖ, ὁἷ ἰῖῖῖ ὁδῖᾶῇῖῖῖῖῖῖ ὁδῖ 11 ῖᾶῖῖῖῖ ᾶῖῖῖῖῖ ὁἷ
δῖῖῖῖῖῖῖῖ ἰᾶῖ ὁçἰ ᾶδῖᾶἰç 12 Ἀἰῖῖῖ δῖῖᾶβα ὁἷτὸδ ᾶῇῖῖῖῖ ὁçò Ἀῖῖᾶ,
ἄδῖ ὁἷ Ἐçῖᾶῖ ὁᾶ δῖῖῖῖῖῖῖ. Ἐᾶῖῖῖῖ ὁγῖῖῖᾶ ὁἷ ᾶῖçῖῖῖῖ ῖᾶἰ «ἰᾶ
ἰᾶῖῖῖῖῖῖ ὁçἰ ἰᾶῖῖῖῖῖ ὁἷ εἰδῇᾶῇ+υἱ», ἰᾶᾶᾶῖῖῖῖῖῖ ὁῖ ὁἷ ῖῖ ἰῖ
εἰδῇᾶῇ+ῖῖ ᾶῖῖῖῖῖῖῖ ὁçἰ ἰᾶῖῖῖῖῖ ὁἷ δῖῖῖῖῖ ἰῖῖῖῖ ὁçἰ ἰᾶῖῖῖῖῖ ὁἷ
ᾶῖῖῖ ὁἷτὸδ ὁδῖᾶῇῖῖῖῖ.
Ἀῖῖῖῖῖῖ Ὑῖῖῖῖ ὁῖῖῖῖ ἄδῖ ὁἷτὸδ Ἀἰῇῖῖῖῖ-Ἀἰῇῖῖῖῖ ἄδῖ ὁῖᾶῖῖῖῖῖ
Ἀῖῖῖῖῖῖῖ ὁçò Ἀῖῖᾶ ἰᾶῖ ὁἷ δᾶῇᾶῖῖ ὁἷ ὁἷῖᾶᾶῖῖῖ ῖῖῖῖῖῖ ἄδῖ ὁῖ ῖῖῖῖῖῖ
ἰᾶῖῖῖῖῖ.

...ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ

Ἄεά ὅςι ἐδῶεάν÷βα ῖε ὀδῖπῆε ἀδῶρῖ ὀὐῖ δᾶνερ÷πῖ ἀᾶ
 ἰᾶὼνῶῖᾶ εᾶέ δρεῖ. Ἀ ῖ ἀρερωῖεᾶβ εὔδῖτερο ἰδου ἀδῶρῖο
 "ὀγῖουῖᾶ ἰᾶ ὀῖ ἰῖν» ἀᾶῖ δῶνεᾶεῶᾶε ἰᾶ ἰᾶὀδῶᾶε εὔδῖρεᾶ
 ἐρεῖῖῖεᾶ ἐνβῶς! Ἀ ῖ δῶῖᾶ

- 11 -

I KYRIARXON

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΝ

[illegible][illegible][illegible]

01 ææççéé ù èñÛòð ðñÝðáé íá áíáððáæðáé ðçí áðáéðíýíáíç ðíéððééP òðáéññòðçðá áéá
 ðçí áðíðáéáíáððééùðçðá òùí "áéíéèþí" òðù÷ùí, òðù÷ùí ðíð áéáððíðáíðæ ððí ááð éáé
 éáéññ ðé èÛéá áðáððð çèáéðñííééíð éáé íç òáéÛéçááð. Í ðæùáðð ðçð áðññæðíçð,
 ðé òáíáíÛááð ðíð ÷ñçíáððéððçññíð, òá ðñíðéðíðíáðá
 òðí ðíððáéíééù éáðÛéáéí, òá ðñíáñÛííáðá òððñéíçð
 ðíð áéíééíý éáðáéáíð éáé ç òðñáðéùððééP ðáñððóðá
 òðá ÁáéÛíéá, ðé éáéùððééðíðéððáéð, ç áðáééíðá ðçð
 "ááññÛð áñááðáð", ç áðíáéÛñèññòç òùí áóðáééððééþí
 òáíáðùí éáé òùí áñááðéáþí ò÷Ýóáùí, ðí éáíðññ
 áñáéááééù ðñòçðí ðíð 2004. ÍáðÛ áðù ðçí
 áðáñíðáð ðçí ÁééÛáá áðññðáúéþí òðéççþí òýðíð
 Ûáóðñé÷ð éáé òÝíáéáí -ðíð áðÝðáéíáí òíí áñááðéáéù
 íáðáðùíá éáé òíí áéáéñáðééù éíéíúíééù Ýéáá÷ ðí,
 áéíñð ðçð áðññæðíçð éá áéíðíðéððíðí áðíéýòùð
 éáðáððáéðééÝð òðíðéáðð, ùðùð áððÝð ðíð áðññððñáðíý
 éáé ðíð áðññðññíííííííð:

Τον καιρό που οι λέξεις κάνουν το νόημα τους...
 οι κρατικές δοξασιές μετασπών και μεσημεριανή
 Βουρζουζή "οικίες, εκπαιδευτικές",
 οι καθημερινά βόλτα, προμήθειες στο εσωτερικό
 "πολύ περισσότερο",
 οι κερκίδες σταθερά πάνω των κυρίαρχων
 "παράδοξος επιλογή"

...να διατηρήσουμε αναλλοίωτο
 το νόημα της ελευθερίας
 και τον αγώνα
 για την κατάκτησή της

Τον καιρό που τα κράτη και τα αμενικά
 βυρραίνονται τα συμμέρονα τους
 στο όνομα της "σοφίας των πολιτών" ...
 με συμπρωτόνομους ευρωσυντάξις
 και ήτο στο σταυρό της ΗΠΑ

...να απειλήσουμε
 την ασφάλεια των κυρίαρχων

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Παρασκευή 11 Γενάρη στο Πολυτεχνείο
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ από τα μαγαζιά
ΠΡΟΒΛΗΤΗ ΤΑΙΝΙΑΣ με φιλμ μήκους 17:30 μν.
ΣΥΝΑΥΛΙΑ με την Βοήθ. Επιστροφής

ΠΟΡΕΙΑ

Σάββατο 12 Γενάρη 11:30πμ από το ΘΗΣΕΙΟ
 /σπέννεντι από το σταθμό του ΗΣΑΠΟ

Αναρχικές-οί από τις δυτικές γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά

ΟΤΑΝ ΑΚΟΥΣ ΤΑΞΗ ^{και} ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΡΕΑΣ ΜΥΡΙΖΕΙ
ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Το τεύχος αυτό τυπώθηκε σε 2500 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Καταπατιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νίκαιας) και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

